

יציאות השבת פרק ראשון שבת

(א) עירובין זל. כמנות לא.
 (ב) עירובין וכמנות לא.
 זכר כן עיקר. (ג) א (יבא),
 (ד) עירובין זל. (ה) מוסמא
 שבת פק א, (ו) לקמן ק"י.
 עירובין ו. (ז) כב. נב. זכ.
 (ח) דף (ד.ל.) (ט) ס"א לברייתא,
 (י) דף (א.ו.) (יא) ועיי' חו"ס
 עירובין סו. ד"ה ומאן.
 (כ) ז"ל ומל וכן העתיקו
 הערוך ועיי' מנחות סו.ק.

הגהות הב"ח

(א) נב' ואחד המכניס אחד
 המושט ואחד הזורק כן
 עולי: (ב) רש"י ד"ה אפי'
 רשות הכניס מרה"י לכה"י
 (דף צדי רה"י ענין תלם:
 (ה) ד"ה לא מירבו וכו' למרס
 להחיק האדם מן העבירה
 שלא יוכל: (ו) תוס' ד"ה
 דרך סטיו דמיכ דהא לא נח
 בכרמלית מ"י מירבו וכו' וי"ל
 מוציא ה"ל לא ילך וכו' וי"ל
 דלכן עול' מוציא דרך ד"י:

לעיו רש"י

קנפני"א. ערבה. שדות.

מוסף רש"י

צדי רה"י. מן המכניס
 שנתנין לה"ן מן הכניס
 אכניס ומכניס להחיק
 מיטק העגלות ומאזני תפופי
 ולפיכך קרי צדי רה"י
 (בתובות לז). סרטיא. דרך
 הילך לנני חרס, ופלטין.
 רמז לשוקס (עירובין
 ו. ומבואות המפולשין.
 שנתנין לנני מרבה. דל מ"ל
 דשנת משקן גמירין, ועגלות
 של לויים כחומס י"י אשת
 אש, כדאמרינן בירושלמי (לקמן
 א.ל. ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל ה"ל
 צדי מ"י אמה רחוק ומפולש
 מן חרשין (עירובין ב. א. אדם
 עובד ע"י האסקופה נוטל
 כו). ואפילו אסורא דרענן
 לולא (סו. לז). מי שיש לו
 שני בתים ב"י. לעיל מיה
 חייב בניה עליה מנת לנת
 עבדי צדי רה"י וכן גשמי
 המתפלש לכה"י. דמי
 יהודה לעגלותיו מותב גשמי
 פי תקרה יורד וסומס. כפקק
 כל גנות העיר (עירובין טז).
 וקאמ' כביתא יתר על כן
 אפילו ה"ל לילא פי תקרה
 הואיל ואיכא שני מיתות
 מעליה, מחלת הבית מכלן
 ומחלת בית השני מכלן. כמי
 בתקפתא פתחא (סו. ו.)

רבינו הגנאל

ואמרי מירי דהיה אמיצא
 דרך צדי רשות הרבים, התם
 לא אפי' דאי מנח ליה
 בצדי רה"י פטור, כ"י כפי
 לה לה"ר חייב, הכא נמי
 כן. והוא דאית להווא כותל
 שהוא צדי רה"י חופופי,
 פי' אכניס יוצאות מן הקיר
 כיוצא בדי שלא יחופו
 ויחככו בהתבונות ובני אדם
 העוברים ובאין בקיר
 והירודה, דאפילו ל"י
 אליעזר דאמר צדי רה"י
 כרה"י קו. היכא דאיכא
 חופופי דבירי הכל לאו
 כרה"י ניהו. אי"י יוחנן
 מורה בן עזאי שהורק
 מחנות לפלטיא דרך סטיו
 חייב, תניא נמי הכי אחד
 הזורק ואחד המושט ואחד
 המוציא ואחד המכניס
 מחנות לפלטיא דרך סטיו
 חייב, כן עזאי אומר המוציא
 והמכניס פטור המושט
 והזורק חייב, מ"ש לא
 אמירין קלטהו כמו
 שהנחה. ח"י ד' רישות
 לשבת, ה"י ורה"י כרמלית ומקום פטור. פשיטא היא זו הבריתא וגם פירשוה הראשונים ממני. איוו היא ה"י חרין עמוק ו'
 טפוחים ורחב, וכן גדר גבוה ורחב, וזו היא לפטוי הא דתני ר' יהודה מי שיש לו ב' בתים בשני צדי רה"י

מיד דהוה אמצעיר חפץ צ"ה. יומר מד' אמות וכל כמה דלא מנח
 ליה פטור וכי אנהיה חייב ואע"ג דאיפסקי הילוכא ביני וביני:
מתחלת ד' לסוף ד'. אמות מזומנמות: לכולי עמלא מקום חייב.
 אס יטלהו חוץ לד' ויניחהו כאן שהרי העבירו ד' שלמות: אלדי

מיד דהוה אמצעיר חפץ ברה"ר התם לאו
 אע"ג דכמה דנקיט ליה ואזיל פטור כי מנח ל'י
 חייב ה"נ ל"ש מי דמי התם כל היכא דמנח ליה
 מקום חייב הוא הכא אי מנח ליה בסטיו מקום
 פטור הוא אלא מירי דהוה אמצעיר חפץ
 מתחלת ד' לסוף ד' התם לאו אע"ג דאי מנח
 ליה בתוך ד' אמות חייב ה"נ ל"ש מי דמי התם לגבי
 דהאי גברא מקום פטור הוא לכ"ע מקום חייב
 הוא הכא לכ"ע מקום פטור הוא אלא מירי
 דהוה אמוציא מרה"י לרה"ר דרך צדי רה"י
 התם לאו אע"ג דאי מנח ליה אצדי רה"ר פטור
 עליה: וה"נ ל"ש מי דמי התם לגבי
 רב פפא הניחא לרבנן^(א) דאמרי צדי רה"ר לאו
 כרה"ר דמי אלא לר' אליעזר^(ב) (בן יעקב)
 דאמר צדי רה"ר כרה"ר דמי מאי איכא למימר
 א"ל רב אחא בריה דרב איקא אימור דשמעת
 לר"א^(א) (בן יעקב) דאמר צדי רה"ר כרה"ר
 דמי היכא דליכא חופופי אבל היכא דאיכא
 חופופי מי שמעת ליה הלכך להא דמיא^(א) א"ר
 יוחנן ומודה בן עזאי בוורק תניא נמי הכי
 "המוציא מהנות לפלטיא דרך סטיו חייב אחד
 המושט ואחד המכניס"^(א) ואחד הזורק ואחד
 המושט והזורק חייב: (ס"ת"ר יד' רשויות
 לשבת רה"י ורה"ר וכרמלית ומקום פטור
 ואיוו היא רה"י יחריץ שהוא עמוק ו' ורחב ד'
 וכן גדר שהוא גבוה ו' ורחב ד' זו היא רה"י
 גמורה ואיוו היא רה"ר יסרטיא ופלטין
 גמורה אין מוציאין מרה"י זו לרה"ר זו ואין
 מכניסין מרה"ר זו לרה"י זו ואם הוציא והכניס
 בשונג חייב חמאת במזיד ענוש כרת ונסקל
 אבל ים ובקעה ואיסטונית והכרמלית אינה
 לא כרה"ר ולא כרה"י ואין נושאין ונותנין
 בתוכה ואם נשא ונתן בתוכה פטור ואין
 מוציאין מתוכה לרה"ר ולא מרה"ר לתוכה
 ואין מכניסין מרה"י לתוכה ולא מתוכה
 לרה"י ואם הוציא והכניס פטור החצרות של
 רבים ומבואות שאינן מפולשין עירבו מותרין
 לא עירבו אסורים אדם עומד על האיסקופה
 נוטל מבעה ונותן לו נוטל מעני ונותן לו ובלבד
 שלא ישול מבעה"ב ונותן לעני מעני ונותן
 לבעה"ב ואם נוטל ונותן שלשתן פטורים אחרים
 אומרים איסקופה משמשת ב' רשויות בזמן
 שהפתח פתוח כלפנים פתח געול כלחוץ ואם
 היתה איסקופה גבוהה ו' ורחבה ד' ה"ז רשות
 לעצמה: אמר מר זו היא רה"י למעוטי מאי
 למעוטי הא דר' יהודה דתני' יתר על כן א"ר
 יהודה מי שיש לו ב' בת' בשני צדי רה"ר עושה
 להי

מירי דהוה אמצעיר חפץ ברה"ה. ה"ל למנקט המוציא דליירי ציה
 לעיל א' דכל כמה דלא מנח ליה מיפטור אלא משום דכתר הכי
 נקט מעציר^ב נקט ליה נמי השתא וכל עניי העברה צ"ה קאמר:
התם כ"ה היכא דמנח ליה מקום חייב הוא. ומוציא ומושט
 ומעציר ד"ה צ"ה דרך למעלה מ'י
 דחייב"ל אע"ג דאי הוה מנח ליה
 למעלה מ'י פטור מ"מ"מ תחמיו
 במקום שמהלך מקום חייב הוא אצל
 סטיו הקרקע נמי מקום פטור הוא:
מירי דהוה אצדי ר"ה. וא"ת מה
 פשוט לן יותר דרך ד' לרה"י
 מדרך סטיו וי"ל דדרך צית שיט
 לפניו דלדין וכן היה מסתמא במשכן':

היכא דאיכא חופופי בו. ומימה
 צפ' כל גגות (עירובין זל. ושס)
 פריך' ולפלוג צלדי ר"ה דעלמא פירוש
 ואמאי פליגי בחצר שנפרצה^א ומשני אי
 הו פליגי בעלמא ה"א כי פליגי רבנן
 עליה ה"מ היכא דליכא חופופי אצל
 היכא דליכא חופופי מורד קמ"ל
 משמע דר"ה נמי פליג דליכא חופופי
 וי"ל דה"ק קמ"ל דהיכא דליכא חופופי
 דוקא פליגי אצל היכא דליכא חופופי
 מודה רבי אליעזר^ב אי נמי ההיא
 סוגיא כרב פפא דהכא ללא מחלק:
המושיט והזורק חייב. וא"ת
 אמאי מודה צמושיט
 וזרק כיון דלא יליף דרך סטיו מדרך
 כדי לענין (ו) מעציר ה"ל לא ילף
 צורק ומושט וי"ל דלכן עזאי מעציר
 דרך ד' נמי פטור אע"ג דהיה
 במשכן' משום דמהלך כעומד דמי
 אצל זורק ומושט דרך סטיו יליף
 מזורק ומושט דרך ד':

ארבע רשויות לשבת. ק' לנשצ"א
 לימני ה' רשויות ה' קרפף יומר מצית קאמיס שלא הוקף
 לדירה^א הזורק מרה"ה לתוכו או איפכא
 חייב ואין מטלטלין בו אלא צד"ה וי"ל
 דהיא רה"י גמור אלא לענין דאין
 מטלטלין בו אלא צד"ה עשאה"ב
 ככרמלית והרי כבר שנה רה"י
 וכרמלית ולהכי נמי לא תני חצר שלא
 עירבו^א: **ברמלית.** י' צירושלמי
 צריש שבת תני ר' חייא כרמל כן
 (ו) (ומלא)^א לא לת ולא יבש אלא צינוני
 ה"נ כרמלית אינו לא כרה"י ולא
 כרה"י: יתר ע"ב בן א"ר יהודה.
 הכי מיימני' צמוספתא פרק א' [ה"ע]
 דעירובין אחד חלון שצין צ' חצרות
 ואחד חלון שצין שני צמים כו' וגשמים
 ונפשות ור"ה מקורה מטלטלין תחמיו
 צשבת דברי ר' יהודה יתר על כן
 א"ר יהודה כו' פירוש יתר ע"כ צשני
 צמים משני ד' ר"ה דאף על גז
 דליכא למימר פי תקרה יורד
 וסומס כמו צגשמים ונפשות ור"ה
 מקורה דרישא אפי"ה נושא ונותן
 צאמנע דקסבר ר"י צ' מחילות
 לאורי' כדאמרן צפ' כל גגות (עירובין
 זל.) וא"ת אמאי לא מיימני הכא מתני'
 דכל

וצטל אצל רה"י ואצל רשות הרבים: וצנדא שלא יעול כו'. דמזולל צאקורי שבת דתחלה לגרוס
 הולאה מרה"י לרה"ר וגזירה דילמא אחי ולאפקי להדיא מרה"י לרה"ר: משמש שני רשויות. פעמים שהיא משמשת
 צמות רה"י ופעמים כרה"י ולקמיה מפרש לה צשילה כולה שמעמא [ע.]: הכי זו רשות לעלמא. אע"פ שהיא רה"י כדאמרין לעיל
 בגדר גבוה ו' ורחב ד' היא רשות צפני עמלא ואין מוציאין מן הבית לתוכה ולקמן ושסו מפרש טעמא: צשני ד' רה"י. זו כנגד זו:

לה"ר ומרה"ר לתוכה פטור, ואמירין בגמי ואיבעי תימה בצדי רה"ר קמילגי ד'י אליעזר סבר צדי רה"ר כרה"ר דאמר, ורבנן
 סברי צדי רשות הרבים לאו כרה"ר דאמו.

ה' א מ"י פ"ד מהל' שבת
 הלכה ט סג לאון סה
 טו"ש"ע ח"ח א"ח שמו ספיק
 פ':
 י"ב ב מ"י שס הלכה א' וסג
 שס טו"ש"ע ח"ח סקמן
 שמה ספיק פ':
 ג ב מ"י שס טו"ש"ע שס
 ספיק צ':
 בא ד מ"י שס טו"ש"ע שס
 ספיק ז':
 בב ה מ"י פ"א מהל' שבת
 הלכה צ':
 בג ו מ"י פ"ד שס הל' ו
 סג שס טו"ש"ע ח"ח א"ח
 פי שמה ספיק ד':
 בד ז מ"י שס הל' יא וסג
 שס טו"ש"ע ח"ח ס'י
 שמו ספיק ז':
 בה ח מ"י שס הלכה יג
 טו"ש"ע שס ספיק א':
 בו ט מ"י פ"א מהלכות
 עירובין הל' א סג
 עשין דרבנן א טו"ש"ע א"ח
 ס'י שס ספיק א' ופי' שסו
 ספיק פ':
 בו י מ"י פ"ד מהל' שבת
 הלכה י סג שס
 טו"ש"ע ח"ח ס'י שסד
 ספיק צ':

גליון הש"ס

תוס' ד"ה התם כל היכא
 בו לפעלה ב"י פטור. עין
 לקמן בק ע"א דמ"ה
 והואיל:

מוסף תוספות

א. מהאי טעמא נמי.
 מוס' ה"ל"ש. ב. מתחלת
 ארבע לסוף ארבע. מוס'
 ה"ל"ש. ג. וא"ת ולימא
 מירי דהוה אמוציא וכו'.
 מוס' ה"ל"ש. ד. לפי שכן
 דרך בן חנה. רש"י.
 ה. י"ל שאני התם (דהרין).
 מוס' ה"ל"ש. ו. ויחידות
 סמוכין לאהלים כ"י שלא
 יחופו בהם בני אדם.
 מוס' ה"ל"ש. ז. על פלוגתא
 דר' אליעזר ורבנן. מוס'
 ה"ל"ש. ח. לרשות הרבים.
 מוס' ה"ל"ש. ט. לרבנן
 דכרמלית היא. רש"י.
 י. כדפרישית שהיו יחידות
 אצל אהלים. מוס' ה"ל"ש.
 י"א. שרינו מחולק מאלו
 כדאמרין בסמוך (לקמן
 ז). רש"י. י"ב. הכניס.
 מוס' ה"ל"ש. י"ג. וכמו
 שפירשי' דיל (כד"ה לא
 עירבו). רש"י. י"ד. פי'ש
 ש"י ו"ל לעל: מלשון
 יער וכרמל (ישעיה י')
 שאינו הילוך תדיר לריבם,
 ואחרים פירשו (נפשי"מ
 להנמי"ס על ממ"י, וכן
 צ"י הר"ן על ה"ר"ן)
 שהיא כרמלית כאשה
 שהלך בעלה למדינת הים
 שאינה לא פגירה ולא
 בעולה כן זה אינו לא
 רשות היחיד ולא רשות
 הרבים. [אבל]. רש"י.
 י"ו. בתוס' ה"ל"ש רש"י ורש"י
 ח"מ "מלא".

רב נסים גאון

מתקף לה רב פפא הניחא
 לרבנן דאמרי צדי רשות
 הרבים לאו כרשות הרבים
 דאמו, אלא ל"י אליעזר
 דאמר כרשות הרבים דאמו
 מאי איכא למימר.
 (ופלוגתא דר'
 אליעזר ורבנן בגמ' דהעיר
 עירובין פירק כל גגות העיר
 דף צד) חנן דתנן שני פנרצה
 לה"ר המכניס מתוכה
 לה"י או מרה"י לתוכה
 חייב דברי ר' אליעזר
 והכניס אומרים מתוכה